

Biblické texty:

Izajáš 64,1-9: Jako když oheň spaluje suché roští a uvádí do varu vodu, tak dáš poznat svým protivníkům své jméno. Pronárody se budou před tebou chvět. Když jsi konal hrozné činy, jichž jsme se nenadáli, sestoupils, a hory se před tvou tvář potácely. Od věků se něco takového neslyšelo, k sluchu neproniklo, oko nespátřilo, že by jiný bůh, mimo tebe, učinil něco pro toho, kdo na něj čeká. Zasaduješ se o toho, kdo s radostí koná spravedlnost, o ty, kdo na tebe pamatují na tvých cestách. Hle, byl jsi rozlícen, že jsme hřešili, na tvých cestách odvěkých však budeme zachráněni. Jako nečistí jsme byli všichni, všechna naše spravedlnost jako poskvrněný šat. Uvadli jsme všichni jako listí, naše nepravosti nás unášely jako vítr. Nebylo nikoho, kdo by vyzýval tvé jméno, kdo by procitl a pevně se tě chopil, neboť jsi před námi ukryl svou tvář a nechal nás zmítat se pod mocí naší nepravosti. Ale nyní, Hospodine, tys náš Otec! My jsme hlína, tys náš tvůrce, a my všichni jsme dílo tvých rukou. Nebuď už tak rozlícen, Hospodine, naši nepravost už nikdy nepřipomínej. Prosíme, hled', všichni jsme tvůj lid. Svatá města tvá se stala pouští, pouští se stal Sijón, pustou krajinou Jeruzalém.

1.List Korintským 1,3-9: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. Stále za vás Bohu děkuji pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši; on vás obohatil ve všem, v každém slovu i v každém poznání. Neboť svědectví o Kristu bylo mezi vámi potvrzeno, takže nejste pozadu v žádném daru milosti a čekáte, až se zjeví náš Pán Ježíš Kristus. On vám bude oporou až do konce, abyste v onen den našeho Pána Ježíše Krista nebyli obviněni. Věrný je Bůh, který vás povolal do společenství se svým Synem, naším Pánem Ježíšem Kristem.

Marek 13,24-37: Ale v těch dnech po onom soužení zatmí se slunce a měsíc ztratí svou záři, hvězdy budou padat z nebe a mocnosti, které jsou v nebesích, se zachvějí. A tehdy uzí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Tehdy vyšle anděly a shromáždí své vyvolené od čtyř úhlů světa, od nejzazších konců země po nejzazší konce nebe. Od fíkovníku si vezměte poučení: Když už jeho větev raší a vyráží listí, víte, že léto je blízko. Tak i vy, až uvidíte, že se toto děje, vězte, že ten čas je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všecko stane. Nebe a země pominou, ale má slova nepominou. O onom dni či hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec. Mějte se na pozoru, bděte, neboť nevíte, kdy ten čas přijde. Jako člověk, který je na cestách: než opustil svůj dům, dal každému služebníku odpovědnost za jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, neboť nevíte, kdy pán domu přijde, zda večer, či o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno; aby vás nenalezl spící, až znenadání přijde. Co vám říkám, říkám všem: Bděte!“

Běžná otázka

"Kdy přijdeš?" "Kdy se ukážeš? Kdy se uvidíme?" Běžné otázky z našich každodenních hovorů. Jsou to otázky, které prozrazují touhu, očekávání. Někdy je to touha "zištná", protože s ní očekáváme od druhého nějakou službu. Jindy je však zcela "nezištná": určitého člověka chceme vidět, protože ho máme rádi. A pokud je to člověk vzácný, nám velmi blízký, pak se tato touha může proměnit v nedočkavost.

"Kdy přijdeš?" Otázka tak běžná v našich každodenních rozhovorech, avšak méně běžná v našich rozhovorech s Ježíšem Kristem. U prvních křesťanů tomu bývalo jinak. Oni uchovávali

živou touhu po Kristově příchodu, proto volali "Maranatha", "Přijď, Pane Ježíši". Tahle myšlenka na vytoužený Kristův příchod se časem stala spíš "strašákem" - Kristus přijde, bude soudit, potrestá. S ní se vytratila touha po takovém Kristu. Kdo by toužil po blízkosti "chladného" soudce? Tak touha po Kristu byla vytlačena strachem z Krista. A tím se ochuzujeme o tu radost, že se můžeme těšit na to nejvzácnější setkání. Zvolání "kdy přijdeš?", se tak proměnilo ve zvolání "prosím, nepřicházej".

"Nepřicházej, Pane, bojím se tě". Pán by na to odpověděl: "Nemusíš se bát mě, boj se spíš sama sebe. V tobě je temnota, ve mně světlo. V tobě je nejistota a tápání, ve mně je cesta. V tobě je selhání a pád, ve mně je vzkříšení. V tobě je prázdnota, ve mně je tryskající pramen živé vody." Kristus je pro tebe, pro mě, pro nás všechno to, co hledáme! A pokud se ho přece jen stále bojíme, připomeňme si: On nás miluje víc než my sami sebe. A touží po nás víc než my po něm.

"Kdy přijdeš?" dokážeme vyslovit s hlubokou touhou (ne se strachem či lhostejností). Přeju nám, abychom v těchto adventních dnech objevovali přátelskou tvář Krista, aby se hluboká touha po Kristu působícím ve všem našem počínání a uvažování vynořila i v našem nitru. A nejen touha, ale i radostné těšení na setkání s ním.